

Redactioneel

door Heidi Timmerman

Aan Nederlands bezoek had Navajeevan afgelopen zomer geen gebrek; in juli waren eerst Isa Hoes en Antonie Kamerling met een groep journalisten te gast op het project en vrij snel daarna kondigde Femke Halsema zich in Vijayawada aan, samen met columniste Ebru Umar. Die bezoeken bleven in de media niet onopgemerkt en u zult er in deze nieuwsbrief het een en ander van terug zien. Ook in Nederland was Navajeevan in beeld; op 19 augustus op een pleinfest in IJsselstein en natuurlijk 3 september bij de viering van het 5-jarig bestaan van onze stichting! Verder hebben we Hanneke als nieuw bestuurslid mogen verwelkomen en heeft Mark wederom een column geschreven. Veel leesplezier!

Jubileum picknick!

door Ilona Seure

Om ons 5 jarig jubileum te vieren, organiseerden wij op zondag 3 september een picknick op landgoed Amelisweerd bij Utrecht. Ondanks de harde wind was de picknick erg geslaagd: onder de aanwezigen waren zowel vrijwilligers, die enige tijd bij Navajeevan meegeleefd hebben, als donateurs, familie en vrienden. Bij deze een fotoverslag.

Hanneke in bestuur

door Hanneke van de Vranden

In de vorige nieuwsbrief waren we nog op zoek naar iemand die Mark Bos als bestuurslid van onze stichting op zou kunnen volgen. Inmiddels hebben we die gevonden in de persoon van Hanneke van de Vranden en zij stelt zich hieronder aan u voor.

In het jaar 2004 – 2005 ben ik een half jaar in Vijayawada geweest. Na een bezoek aan alle projecten van Navajeevan, koos ik ervoor om te gaan werken met de jongens van Bala Vikasa Kendram (BVK). Dit project heeft als doel om kinderen uit een situatie van kinderarbeid te halen en (terug) op school te krijgen. Dit werk sprak me het meeste aan, omdat ik zelf uit het basisonderwijs kom.

Natuurlijk heb ik me proberen voor te bereiden op mijn verblijf in India, maar na die 6 maanden vroeg ik me wel eens af of je je eigenlijk wel goed op dit land kunt voorbereiden. Het is zo veelzijdig en elke keer als ik dacht: nu heb ik alles gezien en meegemaakt, dan gebeurde er weer iets totaal onverwachts.....

De kans dat je ziek wordt in India is vrij groot. Toen dat mij ook overkwam, waren de mensen waarmee ik samenwerkte, een beetje ongerust en ze kwamen met zijn allen op ziekenbezoek. In het westen zijn we erg gehecht aan privacy, maar India met zijn miljoenenbevolking kent dit nauwelijks. Ze stormden dus met z'n allen het appartement binnen, trokken alle kastjes en lades open om de inhoud te bewonderen en installeerden zich vervolgens op het balkon. Een Zwitserse vrijwilligster en ik enigszins verbaasd achterlatend.

Naast de Engelse lessen hield ik me vooral bezig met handvaardigheid en tekenen. De kinderen hadden hier weinig ervaring mee en vaak moest nog voorgedaan worden hoe ze een schaar moesten bedienen. Ook is het wel moeilijk uit te leggen wat de bedoeling is van een bepaalde opdracht. Ik herinner me de eerste les nog goed. De kinderen mochten elkaar natekenen. Daartoe had ik een voorbeeld op het bord getekend met de lijnen waartussen neus en ogen moesten komen. De opdracht bleek niet helemaal helder, want na een half uur had ik allemaal identieke tekeningen naar mijn voorbeeld. Inclusief de lijnen. De Picasso's mistonden echter niet aan de muur.

Op een dag besloten de jongens dat het wel leuk zou zijn als er voor het gebouw een klein tuintje kwam.

Er werd een stuk grond omgespit en er werden wat plantjes neergezet. Toen ze het eindresultaat stonden te bewonderen, kwam er een koe aan die enthousiast de inhoud van de tuin begon op te knabbelen. De jongens konden er gelukkig om lachen.

Mijn tijd in India was niet altijd even makkelijk. Je krijgt te maken met een cultuur die heel anders is dan de jouwe. Je wordt geconfronteerd met armoede, absoluut niet makkelijk om te zien, maar iets wat me altijd bij zal blijven is de gastvrijheid van de mensen en het enthousiasme en de vrolijkheid van de kinderen. Ik heb van elke minuut samen met ze genoten en ze zijn in korte tijd veel voor me gaan betekenen. Ik heb geen moment spijt van de reis. Daarnaast ben ik blij dat ik de mogelijkheid krijg om vanuit Nederland nog iets te kunnen doen voor Navajeevan via deze stichting.

Ijsselstein zet zich in voor Navajeevan

door Ilona Seure

Op 28 maart j.l. ontvingen wij deze mail:

beste meneer of mevrouw,

Ik (anne gras) heb een werkstuk gedaan over straatkinderen, en heb mijn presentatie gehad op dinsdag 27 maart. mijn klas en ik willen graag helpen. dus ik zat zondag op internet en zag deze site en ik vond hem super mooi.

ik heb hem in de klas laten zien en iedereen was er mee eens dat we vrienden-van-navajeevan gaan helpen. wij willen graag een eenmalig bedrag storten. en we zijn al hard bezig met inzamelen van geld.

vriendelijke groeten van anne gras en haar klas !

Dit meisje bleek een leerlinge van een basisschool in IJsselstein te zijn. Zij heeft met haar klas geld ingezameld door middel van het uitlaten van honden en het wegbrengen van lege flessen.

Haar docente – Marjolein Kars – vond het initiatief van Anne zo goed, dat zij hier mee verder aan de slag is gegaan. Jaarlijks organiseert Marjolein samen met haar burens een pleinfest. Ze stelde voor om dit jaar een 'goed doel' aan het feest te koppelen: de Vrienden van Navajeevan.

Alle burens werden middels onze folder geïnformeerd over (de Vrienden van) Navajeevan en waren enthousiast. Op zaterdag 19 augustus was het dan zover. 's Middags was er een sponsorloop voor de kinderen en een puzzeltocht. 's Avonds kwamen ook de volwassenen bijeen en had het feest het thema Flower Power. Ilona was er 's avonds bij en hoewel het feest zich niet leende voor uitgebreide informatiestands of inhoudelijke speeches, waren verscheidene mensen behoorlijk onder de indruk van wat Ilona tussen de wijntjes door zoal vertelde. Graag wilden zij hun steentje bijdragen aan "de kindertjes daar". De sfeer zat er goed in met lekkere hapjes en drankjes, muziek en allerlei verklede mensen met pruiken op en hippie-banden in hun haar. Een aantal kinderen bleef goedgehumtst de hele avond met de pet rond gaan voor hun goede doel.

In totaal is er 250 euro opgehaald, waar wij Anne Gras, Marjolein Kars en de Flower Power-mensen in IJsselstein heel graag voor willen bedanken!

Navajeevan in the picture

door Heidi Timmerman

Dit jaar staat Navajeevan, als voorbeeldproject, centraal in de Kinderstem campagne van Cordaid, een van de grote ontwikkelingsorganisaties in Nederland die ook Navajeevan financieel steunt. In het kader van deze campagne zijn Isa Hoes (als ambassadeur van Kinderstem) en Antonie Kamerling in juli bij Navajeevan op bezoek geweest. En onder de indruk geraakt. Uit het dagboek van Isa Hoes op www.kinderstem.nl:

“We interviewden kinderen van tien, twaalf jaar die al jaren op straat leven en zogenaamd ‘gelukkig’ zijn. Blij dat ze ontsnapt zijn aan de armoede, mishandelingen en uitzichtloze toekomst thuis. Maar deze situatie hebben ze verruild voor een leven zonder dak boven hun hoofd, moeten bedelen en stelen, verslaving en misbruik. Toch hebben deze kinderen zo’n positieve instelling, zijn zo vriendelijk en trots. Ze zeggen dat ze de verhalen over de risico’s van het leven op straat kennen. Ze denken allemaal dat hen dat niet zal overkomen. Maar als je in de loop van een interview vraagt wat ze het liefst zouden willen in hun leven (‘stel je mag een ander leven kiezen en geld speelt geen rol’) dan willen ze naar huis, naar hun moeder. Op dat moment zijn het geen kleine kinderen met schattige snoetjes maar beschadigde mensjes met een (te) oude blik in hun ogen, vol verdriet en nog veel meer verhalen die wij nooit te horen krijgen.”

Isa Hoes en Antonie Kamerling werden vergezeld door journalisten en een cameraploeg. Van hun bezoek is een reportage gemaakt die a.s. dinsdag 26 september te zien zal zijn op RTL4 tijdens de uitzending van Aperitivo.

Ook politica Femke Halsema en columniste Ebru Umar hebben een bezoek gebracht. In maart jl. was een delegatie van fractievoorzitters van zes Nederlandse politieke partijen op bezoek in India om de ‘booming’ economie te bestuderen. Na het horen van al deze ‘succesverhalen’ wilde Femke Halsema ook wel erg graag de andere kant van India zien. Dit te meer omdat beweringen dat ook de armoede door die groeiende economie zou verminderen, door straatbeelden werden tegengesproken (en ook door haar ‘gespijbelde dag’ van het officiële programma die ze in een sloppenwijk van Bangalore doorbracht). Cordaid nodigde haar uit om eind juli, begin augustus een bezoek aan o.a. Navajeevan te brengen. De meeste pers was door India geweigerd, maar publiciste Ebru Umar mocht mee.

In haar column in de metro d.d. 28 juli j.l. begint Ebru Umar, zoals van haar bekend, lekker cynisch:

“Ik heb het niet zo op arme kindertjesstichtingen. Iedereen is bereid om bakken met geld richting bodemloze putten te doneren als er maar een foto van een zwart kindje met een vlieg op zijn mond getoond wordt. De arme kindertjes bij ons om de hoek of iets verder weg laten we maar al te graag opgroeien tot

Kinderleed op straat in India

De afgelopen week heeft Femke Halsema samen met Kinderstem, fonds van ontwikkelingsorganisatie Cordaid, India bezocht. Het was geen campagne stunt, zweert ze. Het idee om de andere, arme kant van India te zien ontstond na het werkbezoek van de fractievoorzitters waarbij de aandacht vooral uitging naar de Indiase economische groei. Een impressie aan de hand van vijf foto's.

Door de stad Vijayawada rijden dagelijks 250 treinen. Per dag komen zeker twintig kinderen in de leeftijd van vijf tot vijftien op het station aan, op zoek naar een toekomst en veiligheid. Thuis worden ze vaak mishandeld en mogen ze niet naar school. ‘Monkey’ van acht speelt tussen de rails, als hij geen vuilnis verzamelt om te verkopen of verdunde tippex snuift.

Om 05.20 uur slapen de straatkinderen nog op het station van Vijayawada. Hele gezinnen met kleine kinderen, gehandicapten en jonge kinderen verzamelen zich hier om de nacht door te brengen. Voor meisjes is het straatleven extra hard. Zij riskeren verkrachting of ontvoering en zoeken daarom verlichte, publieke plekken op.

‘Pretty’ (rechts) en vriendinnen leven op het treinstation. Zij zijn verlaafd en leven van chocolade en kauwgom. Amper twaalf oud, kunnen ze horrorverhalen vertellen over verkrachtingen (‘niet wij hoor, andere meisjes’) en berovingen (‘dat doen wij niet, anderen’). Overdag verkleeden ze zich als jongens om een dagbaantje als vuilophaler te bemachtigen.

Jaren geleden stroomde hier een rivier. Met de komst van de sloppenwijk is deze langzaam dichtgeslibd met vuilnis en uitwerpselen. Toch zijn de bewoners geheel afhankelijk van het rivierwater. Hier wassen ze zichzelf, hun kleding en bereiden ze hun eten. De stank is overweldigend, het ongedierte krioelt. Kinderen uit de sloppenwijk worden opgevangen in een schoolje.

Dit is Anubha. Zij is vijftien jaar, geboren en getogen in de sloppenwijk. Door polio zijn haar beide benen misvormd en is ze verlamd. Ze volgt borduurlessen. Vanwege haar handicap moet ze hier naartoe worden gebracht, maar haar broertje heeft daar niet altijd tijd voor. Ondanks dat ze aan haar huis gekluisterd is, straalt ze trots en onafhankelijkheid uit.

Metro 2 augustus j.l.

Voor meer informatie:
www.kinderstem.nl
EBRU UMAR/METRO

draaideurcrimineel of tasjesdief. Een ver van mijn bed show financieren we graag zodat het vooral een ver van mijn bed show mag blijven.”

Sarcastisch vervolgt ze dat India vanuit haar ‘backpacking days’ hoog op haar ‘to-do’ lijstje stond, en daarom neemt ze de uitnodiging van Kinderstem om India te bezoeken, aan. Dan vervolgt de column: *“Zes uur later vliegen we door naar Vijayawada waar we een opvanghuis voor straatkinderen bezoeken. Tachtig jongetjes, voor meisjes zijn andere projecten, krijgen hier een dak boven hun hoofd, eten, onderwijs en alle tijd om te spelen.”*

Zwerven door de steegjes van een oude Indiase handelstad

Beschadigde kinderen zoeken warmte

Van 13.000.000 straatkinderen in India

De jongens van de paradijsvogelvoedermarkt in Bangalore.

De straatkinderen van Bangalore zijn vaak gewond en ziekelijk. Ze worden vaak in de steegjes van de oude Indiase handelstad gevonden. Ze zoeken warmte en bescherming op straat.

Aanpak kinderarbeid

In Bangalore, een van de grootste Indiase steden, worden kinderen vaak gebruikt voor straatverkoop en andere vormen van kinderarbeid. Dit is vaak het gevolg van armoede en gebrek aan onderwijs.

13.000.000 straatkinderen in India

De Indiase regering heeft geprobeerd om de situatie te verbeteren door verschillende programma's te lanceren. Het is echter nog steeds een grote uitdaging om deze kinderen te bereiken en hun levensomstandigheden te verbeteren.

Maar uiteindelijk schrijft ze: *“Na één dag het echte India te hebben meegemaakt, groeit mijn respect voor father Koshy en zijn crew. Zij zijn de reddende engelen van deze kinderen, mede mogelijk gemaakt door donaties uit Nederland.”*

Wil je meer indrukken en ervaringen van Isa Hoes en Femke Halsema lezen en zien? Kijk dan eens op www.kinderstem.nl

Bagunawa?

door Mark Bos

De blanke attractie

Het is een tropisch zonnige dag in de zomer en ik zit met een paar vrienden in het Vondelpark. We hebben een plekje waar veel toeristen langslopen, wat ons gesprek al gauw brengt op reizen. Een vriend vertelt dat mensen hem tijdens zijn fietstocht in China altijd zo raar aankeken. Want je gaat als rijke blanke toch niet op een fiets door China, als je ook geld hebt voor een taxi of bus? Hierdoor moet ik denken aan de dagen dat ik als lange blanke jongen door de straten van Vijayawada liep, op weg naar de Shelter waar mijn klasje op me zat te wachten. De tocht duurde ongeveer een half uur en bracht me langs de drukste bioscoopstraat van de stad. Om 9 uur 's ochtends stonden mensen hier al in de rij voor het goedkoopste kaartje. Zo'n langslpende Hollander is dan een aangename afleiding om een beetje over te kletsen. Soms waren het alleen grote ogen die me van top tot teen bestudeerden. Soms riepen ze dingen naar me, waarvan ik na een paar lessen Telugu doorhad dat het niet altijd vriendelijk bedoeld was. En heel soms had iemand genoeg interesse om een stukje met me op te lopen. Ik heb in die zes maanden tijd honderden ogen gevoeld, en tientallen van die gesprekjes gevoerd. Voor hen was ik waarschijnlijk één van die twee blanken die hier elke dag langsliep. Voor mij waren zij enkelen van de duizenden Indiërs die ik dagelijks langs zag flitsen.

Die aandacht was leuk, maar soms ook ronduit vermoeiend. Dan was het heel fijn om op Navajeevan aan te komen, waar ik ook gezien werd als collega of als 'Markbrother', en niet alleen als attractie. Mijn gedachten gaan weer terug naar het park in Nederland, want het begint wat af te koelen. Lopend naar de uitgang zie ik plotseling een bekend gezicht van een meisje dat ook een tijdje op een project in India heeft gewerkt. Ze vertelt me dat ze net terug is van een bezoek aan India. Tijdens haar rondreis ontmoette ze een sieradenmaker genaamd Raj, die mij bleek te kennen. Hij had tijdens mijn verblijf bij Navajeevan ooit met de kinderen een paar dagen sieraden gemaakt. Regelmatig komen er namelijk mensen uit de omgeving langs die iets willen betekenen voor het project. Wat bijzonder om op deze manier te horen dat ik word herinnerd.

Ik graaf diep in m'n geheugen en moet tot mijn spijt bekennen dat ik me Raj niet meer kan herinneren. Hij behoort nu tot de grote anonieme massa van mensen die de revue zijn gepasseerd in dat avontuur van zes maanden.

Colofon:

Uitgave van **STICHTING VRIENDEN VAN NAVAJEEVAN**
 Coxlaan 40
 1695 HH Blokker
 Telefoon: 0229 243173 / 06 42425998
 E-mail: info@vrienden-van-navajeevan.nl
www.vrienden-van-navajeevan.nl

Postbank nr. 9155840
 Kvk Utrecht: 30187278

Vormgeving en druk:
 Eric Bontenbal en Heidi Timmerman